

I. KAPITOLA

Od Vánoc přicházely znepokojivé zprávy na pražský dvůr českého krále Přemysla druhého, v zahraničí zvaného Otakar. Uherský král Béla byl těžce nemocný a jeho syn Štěpán netrpělivě čekal jen na to, až otec zemře a on bude moci zahájit novou válku s českým králem. V alpských zemích se naproti tomu situace vyjasnila, a proto Přemysl přijal titul korutanského vévody a pána Kraňska. Aby si nové panství pojistil, opustil Prahu a správu země svěřil do rukou své manželky Kunhuty a pražského biskupa Jana z Dražic, toho jména třetího.

Bezděz byl už dostavěný a v severních Čechách panoval celkem klid, proto se před Velikonocemi vydal Oldřich z Chlumu s manželkou Ludmilou a svými pomocníky panošem Otou a velitelem Divišem do Prahy. Ve městě se chystal výroční svatojiřský jarmark a Oldřich z Chlumu už tři roky manželce sliboval, že ho spolu navštíví, ale vždycky jim do toho něco přišlo. Teď se to náramně hodilo.

V noci sice ještě mrzlo a na cestách ležel uježděný zmrzlý sníh, ale přes den svítlo slunce, a proto družina na koních jela pohodlně a bez větších potíží. Došlo jen k jedné drobné nehodě, na kterou doplatil Diviš. Když měli pražské hradby na dohled a projížděli kolem dvorců, které patřily vysehradské kapitule, vběhlo jim do cesty z hloučku přihlížejících venkovanů dítě. Diviš strhl koně, ten klopýtl, a on, aby nenarazil do Ludmilina hnědáka, raději se k zemi poroučel sám a narazil si kostrč. Klel jako pohan, ale naštěstí to nebylo nic vážného a dítěti se nic nestalo.

Ubytovali se jako obvykle v zájezdním hostinci U Zlatého kola nedaleko brány svatého Ambrože, již se z města vycházelo na Poříčí a k brodu přes Vltavu. Tenhle šenk znal Oldřich z Chlumu skoro tak důvěrně jako svůj Bezděz, jen s tím rozdílem, že za posledních deset let hrad vyrostl do krásy, zatímco tenhle hostinec vypadal stále zchátraleji a zchátraleji. Jeho majitel Leopold stárnul a tvrdil, že on už v něm nějak dožije, proč by tedy utrácel za opravu střechy nebo schodů? Jenže kuchyně tu byla stále vynikající a víno ještě lepší. O vše se starala jeho už třetí manželka Žofka, a kdykoli tu Oldřicha z Chlumu a jeho pomocníky hostila, podstrkovala jim nenápadně své vynikající medové pečivo a tiše je prosila, aby si toho jejího bručouna nevšíмали a zůstali jejich podniku věrní.

Protože paní Žofka znala pověst, jakou má panoš Ota mezi pražskými sklepnicemi, se šibalským mrknutím obvykle dodávala, že samozřejmě nehovoří o věrnosti jeho služebníka, ale o urozeném panu královském prokurátorovi, na jehož slovu by se dala stavět katedrála. Kdyby navíc tu katedrálu podpíraly ruce všech dívek, které Ota svedl, byla by rozhodně nejpevnější stavbou křesťanského světa. V soukromí pak ještě Otu plísnila, jak moc ji mrzí, že mezi těmi dívkami není i ona.

Jakmile se ubytovali a Oldřich z Chlumu dal pokyny ozbrojencům své družiny, navrhl, že se podívají do města. Diviš však bolela naražená kostrč a nerudně to odmítl. Navrhl, že zůstane v šenku a dohlédne na chlapy z jejich družiny, protože to jsou pazhrivci a potřebují pevnou ruku. Ovšem pod podmínkou, že mu pán zaplatí jeden nebo dva džbánky dobrého ležáku, protože v Praze bylo dražší než doma na Bezdězu. Diviš býval vždycky šetrný, a proto si z něj panoš Ota tropil dobromyslné žerty. Ani tentokrát to nenechal bez povšimnutí.